

[Ebba Strange]

på den offentlige sektor under påskud af, at der skal spares. Vi er, ligesom hr. Wilhelm nævnede, meget i tvivl om, hvorvidt der overhovedet er tale om besparelser i det, der kaldes besparelser. Tværtimod er vi af den modsatte opfattelse, at det snarere er større udgifter, man sætter sig i ved at foretage de besparelser, man foretager.

Alligevel har jeg lyst til at knytte et par bemærkninger til RS-aftalen. Den er nemlig interessant af flere grunde.

For det første viser den, at det ikke er lykkedes partierne bag det første augustforlig at leve op til deres aftale i praksis. Og det vil sige, at der ikke eksisterer noget fast flertal i dette folketing.

For det andet forudsætter aftalen mellem socialdemokratiet og det radikale venstre, hvis jeg har forstået den ret, at alle stemmer i tinget skal tælles med, når den skal gennemføres. Der er tale om opfyldelse af nogle spareforudsætninger, som socialdemokratiet og de radikale kan få lov til at foretage sammen med deres augustpartier, men der er tilsyneladende også et forsøg på at værne mod nogle af de værste nedskæringer, og dér kan jeg ikke se andet, end at man vil få brug for den samlede venstrefløjs stemmer, når man skal have de forslag igennem. Derfor forudsætter SR-aftalen, så vidt jeg kan skønne, et skiftende flertal.

Det er jo et interessant tidspunkt, vi har finanslovdebatten på, fordi vi lige har oplevet gårsdagens forhandlinger og afstemningerne her i morges, hvor vi så præcis det samme mønster. Det er helt åbenbart, at den socialdemokratiske regering ikke har noget fast flertal bag sig. Det er helt åbenbart, at regeringen må gennemføre sin politik med skiftende flertal, selv om den nødvendig vil se det i øjnene. Selv venstresocialisterne gav i formiddags deres bidrag til at sikre den socialdemokratiske regerings eksistens ved at stemme hr. Poul Schlüters ændringsforslag ned. Hvis VS havde villet, kunne regeringen være bragt i mindretal, men det ville VS ikke.

Regeringen har hidtil søgt at sikre sig parlamentarisk flertal og en stabilitet ved at sælge ud af sine egne synspunkter. Vi oplevede det i socialistisk folkeparti tydeligt under sommerens augustforhandlinger, hvor regeringens udspil var svagt, men dog et acceptabelt udgangspunkt efter SFs vurdering, men hvor regeringen forlod de intentioner i det,

som vi synes var de bedste, og endte med et resultat, der betød færre arbejdspladser og flere arbejdsgivertilskud.

Finansministeren gør selv i sin tale opmærksom på, at afgiftssiden fra augustforlig II straks har fået virkning, mens vi skal vente på, at beskæftigelsessiden får virkning. Det var noget af det, vi fra socialistisk folkepartis side pegede på under forhandlingerne, at med den opbygning, der lå i regeringens udspil, ville vi først se en stigende arbejdsløshed og først på længere sigt se en virkning af de beskæftigelsesfremmende foranstaltninger.

Vi har oplevet et sidste, efter min mening usmageligt, eksempel på det, jeg nævner, her i går, hvor arbejdsministeren har givet efter i spørgsmålet om 26 ugers reglen, og hvor vi nu vil opleve, at op mod 1.000 arbejdsløse må betale for eftergivenheden ved at falde for 26 ugers reglen. Men så har man selvfølgelig heller ikke dem til at tælle med i arbejdsløhedsstatistikken, for så bliver de jo biskandsklienter, og så kan man få kommunerne til at betale halvdelen af de penge, de skal have. Det er selvfølgelig også en måde at løse problemerne på.

Regeringen sikrer sig ikke noget parlamentarisk stabilt flertal gennem eftergivenhed, og det synes vi i socialistisk folkeparti efterhånden må være gået op for den socialdemokratiske regering. Det viser aftalen mellem socialdemokratiet og de radikale om finansloven, og det viser afstemningerne i formiddags.

Derfor må jeg opfordre regeringen til at se kendsgerningerne i øjnene. Dens hidtidige eftergivenhed har ikke givet det tilsigtede resultat. Hvis man vil progressive gennembrud i lovgivningen, kan det kun sikres, hvis alle mandater i folketinget regnes med, hvis der ikke er nogen stemmer, der udelukkes på forhånd, hvis der fra regeringens side tales med alle partier i folketinget, hvis der ikke er nogen, der lukkes ude på forhånd, og hvis skiftende flertal anvendes, når lejlighed gives. Vi har nævnt det mange gange fra denne talerstol fra SFs side, og jeg vil nævne det igen, at vi især peger på de muligheder, der ligger for at gennemføre en aktiv jordpolitik og for at gennemføre en reform af den direkte beskatning. Begge de muligheder bygger på det andet flertal. Hvis vi arbejdede tilstrækkelig grundigt, kunne vi måske også finde et andet flertal for at øge ansættelserne